

“سَد و يک ژ تَ نيايی” و تَم نَک تَوانَ و لَ نَـو نیشتماندا ... هَم ر نَریاوی

خوښندنوۍ کتېب نَخاسما کتېبک سَربرد و ژې ځَړیندکاني
کَسايي تيبکي سَر تا پا نَ تَو و ييت بې بگ ټټو و، بې د نيايي و
بايخ و گرینگايي تيبکي فری د بېت و خوښدري تام زړه، هَرگيز لَ
هَم داندوۍ لاپ ټټکاني پټ تووککي ئوت، هَم ست بې شک ټبوون و
ماندوو ټي ناکات. کتېبک بې ناخي ئو و ووداواندا ټټ د چټ ک
دست لَ بَررکي شاعيرکي مَر د ست و ژياند ست بَر نادان و جَ خار
جَ خار خوښد ر هَر سات و ز تر هَم ست بې و ريني گڼاييک لَ دار
کَسکککي د کات. گڼان وۍ ئم بـويـر و ووداو
زاگرانان، ئو ویش لَ زار کَسکک و بې خي نغري ن و ووداو کانه
و استيې کان وک خ د گونځ ټټو و، بې خوښد ر، سَد هَم د چټر بـخـشـتر
د بېت. ووي ئم پيښ و کورت نووسيند لَ کتېبي “سَد و يک ژ
تَ نيايی”، بَر هَم می “هَم شَرک بککس”.

“سَد و يک ژ تَ نيايی”، هَم داندوۍ لاپ ټټکاني دوايین
سات و ځنځکاني فرم سکاوي شاعيرکي نَ تَو و يي و تا سَر ئسقان
گڼلپ رور ک ب د م غور ب ټکي ناخه ژر ن و، هَر سات و ت ټټک
ش ټټ ټټ ټټ ټټ ن ت م ن ک سک ک سک ک، ز ر د ز ر د هَم د و و رت. سَد و
يک ژ تَ نيايی، ب ق د م ژوو يکي ک و نی خ م بار، ب کورد
نازاراوي و تا. سَد و يک ژ تَ نيايی، ئو ژ پاييزايانۍ
ت م ن شاعيرک د گڼ ټټ و ک ب در ټايي ت م ن ک، هَم رد م ب رگکي
ټټ نگا ټټ يي د ک رد ب ر داري ئ د بي ن ت و يکي بند ست و ناوي ئم
گڼ ل ب کيانۍ د خست و س رزاران و ن يد هَم شت ب ناز بک و و ت و ب
ب ټي ف رام شې بسپ ردرت. هَر ب ي نيشتمان، ټټ ټان لَ زنۍ
چاوانی هَم ميش شيعرباري ئم ه يک ل م زن ئ د بيي د خوارد و
ک چي ل و لايش و فرم سکک ب و خساريدا د تکاي خوار.

سَد و يک ژ تَ نيايی، سَربردۍ ژې سَر تا پا ځ ميندکاني ئ و
شاعير د گڼ ټټ و ک ت م ن و ژيني هَر ل پ ن او ب رزکردن وۍ
ناوي ب ندي نيشتمان کيدا ت پ ټ اند و ل ک و ځ م ک نيشتباي س ر
گڼ نا هَم ميش سوور ټا ککي، ب چ ټ شيعرک، سوکنای ب د گونځ ټ و.
سَد و يک ژ تَ نيايی، خودی س رگورشتي استينۍ ټټ ټاني کپ کپي
شاعيرک د گڼ ټټ و ک ب خي ل ټ ټ زما ن و، هَر جار و گ م کي

دښمن قاند و ټوټه بار په يډه کې تازې دځستې نه و قامووسی ئېم زما نه
دېرین و د ټوټه مڼدو. سږد و يک ټټر ته نيایي، ئو ديو و ټټا و
ئېم گناسی يا نژی به په چټوانو، به و ټټو فايي ځټکانه کې له هېمېر ئېم
شاعیرې مڼزې مان به دږدځات. باس له هاوې دېرین و ځمخېری شاخ
و ځم مساردی ئېستای نه و شارمان به دځات. گډوړې شاعیرمان له
زمان کې سايې تی کورد و ناکوردو به دځگڼو ته و. چیرې کې استینې
دستې ته کې نوقمی نه و گډوړې ته به دځگڼو ته و. دیوی استینې
سږبردې پیاوړی قسې ټوټه مان به دځاتې و.

سږد و يک ټټر ته نيایي، سات به سات له گڼو هېناسې کانی شېرکې به کېس
د مانگې ته و دواساتېش هر به ځی ځېر له دوا هېناسې دځات
کې چې شېرکې به شاعر ئو نه و هېناسې له هر هېموو نیشتماندا به او
بوو ته و کې مړ هېمیش هېست به ترپې دې و ناخه سیخناخ
شعیريې کې دځات و سات نیې به دم خو نښه وې به ره مېک و
شعیرې کې شېرکې و، هېست به له دانی دې هر هېمیش شېدای
زما نه کې وې نه کات. ئیدی هېناسې کې له و چټنه کې ننگې کې دې ته و
دې کې ئو ته کوا له ترپې دځکې ته!

ئېم کتېبه، گډه يک له به مړو ته، به به بېلې و ځم مساردی هاوې یانې
دو نه و کورسینشینانې ئېم له لایک و ځم وېستېوونې شېرکې لای
گډه کې و و ټټا و ئېم گناسی کې مېک هې ټټا و دژداری له هېمېر
ئېم مړ نازېنې و هېروها ټوانین و دیدگای نه ته و یانې
شېرکې مان به باس دځات.

شېرکې به کېس کې هېموو ژيانې له پېناو زمانې نه ته وې کې بندې ستدا
وېشت سږ دځات، کاتې ئېم نه ته وې له پار کې نیشتمان له
له تکر او کېدا دې ته خودان دځات، هر کې شاعر وې هېمیش
دې ته دځات دځاتې نه ته وې کې و ته نه ځی به مېکې لاین و پارتېک
دانانې ته، سږد مخابن ټټانې به مېهرې له وې دځات. شېرکې شاعر
هې تا دوا دې می ژین هر مړاقي ئو و ټټانې له دې دځات چېت کې
ناهېن به ره مې "ئېستا، کچېک نیشتمان" به سیحری دځات کې
بخو نښه و.

هېلې کې کوی ئیشارېت دځاتې ئېم پرسې و دځاتې: "به درې ژايی ئېم
ساېانې ژيانې کې تايی باوکم، يکې کې له و شته کې مانې تا مردنېش له
دې دږنه چوو، ئو و گریې بوو کې له مژوودا بوو به پېلې کې
و عار به نه وچې وانی دځاتې تداران و لیژنې ئې منی ئې وسای
سلا مانې و". (سږد و يک ټټر ته نيایي، ل 72)

هېلې له زږ شوېنې ئېم کتېبه دا له هېمېر هاوې یانې نه و جږگې
شېش و ځم مساردیان به رانېر شېرکې باوک، زمانې به گډه دځات و
دځاتې: "گډه یی من، له و انگې ئو و نژیکيې باوکم له کې مې له و

کوردستان بـ هـ موو پارچـ کانـ وـ لای شـرکـ بـ یـک دید سـ یر دـ کـرا و ئـ وـ یـ ئاشنا بـ شـعـری ئـم شـاعـیر بـت، دـزانـت وـرکـ و پـر شـ سـر کـیـیـکـی شـرکـ، تـنـ کوردستانـ کـی بوو و بـس. هـ موو پارت و ئالیـیـکـی کوردستانی لا خـ شـ ویست بوو. هـ سـ بارـت بـم پرسـ دـ نوو سـت: "هـ رگـیز هـ سـتم بـ وـ نـ کـردو وـ فـزـی لایـک بدا بـ سـر لاکـی تردا، بـ پـچـ وـانـی ئـ وـانـی هـ مـیشـ باوکیان لـ سـر لایـک حساب دـ کرد!" (سـرچاوـی پـشوو، ل 86)

ئـم کتـبـ استـ خـ منامـی شـرکـ بـ کـ سـ، لـ دید و بـ چوون و وـانگـی شـاعـیر کـی خودان ئـ زموون بـ رانـبـر گـلـک پـرسان دـ خاتـ بـر دیدـی خوـنـر. وریایـی هـ لـر وـ دـرد کـ وـت کـ نا هـ تـ کتـبـ کـ هـر چاو بـ گریان بـت و لـ هـر لاپـ یـ کـدا دـ پـر ژـتـ سـر گـشـ نیگایـی کـی شـرکـی باوک و بـ دیویـی کـی دی، خوـنـر بـ هـزر وونیـی ئـم مرـ مـزنـ ئاشنا دـ کات.

گـرانی، یـک لـ و هاوـ هـر نـزیکانـی شـرکـ بـ کـ سـ دـ بـت کـ تا دوا دـ می ژین ئـم حـز دـ روونیـی لـ لای ئامادـ دـ بـت. سـ بارـت بـ تـ کـستی گـرانی دـ تـ: "تـ کـستی گـرانی (نـک شـعـر) ئـ بـ ئاسان بـ، زوو لـ بـر بـکرـت و لـ هـزی خـ کـدا بـمـنـتـ وـ". (هـ مان سـرچاوـ، ل 100)

سـ بارـت بـ توانا هونـ ریـیـکـی هونـ رـمـ ند "پـ یوـ ند جاف" یش دـ تـ: "تـ دـ نگـکـی بـ هـ شـتیت پـ وـ یـ! من لـ هیچ دیدار و چاو پـ کـ و تـ کـدا ئـم بـاس ناکـم با نـ تـ مـ تحـی زاواکـی خـی دـ کات، بـ مـ ئام ژگاریـی من بـ تـ ئـ وـ یـ بـ جووـ یـت و تـزـ گورجوگـ تـر و چالاکـتر بـ رهـ مـ کانت بـ او بـکـ یـتـ وـ". (سـرچاوـی پـشوو، ل 101)

شـرکـ، شـ یدای دـ نگ و گـرانیـیـکـانی هونـ رـمـ ندانی وـک محـ ممـ د ماملـ، حـ سـن زیرـک و مـ زهـر خالقی دـ بـت.

هـ، پـ وـ ندی نـ وـان شـرکـ و خالقی، بـ پـ وـ ندیـی کـی دـ ستانـ و یـ حـی دادـ نـت و دـ تـ، کـ هـ وایـی مـ رگی شـرکـ بـ او دـ بـتـ وـ، خالقی یـ کـم کـ سـ دـ بـت بـ دـ شکاوی و چاوی پـ ئـ سرینـ وـ سـردانی دـ زگای سـردـم دـ کات. هـ هـ روـ ها دـ لـت: "باوکم هـ مـیشـ شـ یدا و خـ شـ ویستی شـعـر کـانی بـ دـ نگـی خالقی دـ ربـ یوـ". (سـرچاوـی پـشوو، ل 278)

یـک لـ خاـ سـرنجـ اکـ شـ کانی نـ و ئـم کتـبـ ئـ وـ یـ کـ لـم لقـ وـ بـ ئـ و چـ باز دـ دات و تـنـ لـ سـر چـک ناوـ ستـت. لـ ئـ دـ بـ وـ وـ لـ هونـر دـ کات و لـ وـ شـ وـ بـ نـ و دنیای سیاسـت باز دـ دات و دیوی استینـی ووداوـ کانی نـ و نیشتمانـان بـ دـ ردـ خات. نـ و شیروان مستـفا لـ لای شـرکـ بـ کـ سـ خاـ وـ نی سـ نگـکـی تایبـت بوو! شـرکـ لـ کتـبی "نووسین بـ ئاوی خـ مـ شـ دا" بـ وردی لـ سـر

کسایه تی نه وشيروان مسته فا باسی کردوو. له کتبی "سد و یکه
ته نیایی" شدا دیسانه و ئاوی له کم سایی تییه داوتوو. هه
ده نووسهت: "کای نه وشيروان جه گه یکه کی تایبه تی له دهی باوکمدا
هه یه". (سهرچاوی په شوو، ل 141)

هه روه ها ده نووسهت: "کای نه وشيروان به باوکمی وت: ته شاعیر کی
گه وره ی به شه ش و په شم رگه، به وا بکه نیوی وره به رزی په شم رگه به
هه ی شاعر کانی ته وه یه". (هه مان سهرچاوی، ل 142)

که بهت و ورد خوه ندنه وه یه کی به شاعر شکرکه به که س هه بهت و
بتوانه نه نکته ی له زمانه زه نگینه که ی بکاته! شاعیری
نه ته وه یی "عه بدو" په شه و "سه بارت به مه زنی شکرکه دهته": "زمانی
کورده به ده ست شکرکه وه زه لیل بوو!". (سهرچاوی په شوو، ل 63)

شکرکه به زمانه ئاورینه که ی ده ناسرته وه که چی کاته که به و ئازار وه
گیرده ده بهت، ئیتر ناتوانه ته به یفهت و به خه و ورامی خزم و
هاوه بیان بداته وه، به یه به نیگا، ده زانیت ئاورکه له ناخی وهر بوو
. ئه مه قسه ی ههته یه سه بارت به شکرکه ی مه زن نه وه ده مانه ی زمانه
پاکه و زوه ته که ی ده شه وته: "کاته قهته ی من وه خا، که باوکم زمانی
قهته ی شه واه!". (سهرچاوی په شوو، ل 159)

ههته، هاوه هه ر نه زیکه که ی دوا ساته وه خته کانی ته نیایی شکرکه
به که س، له مه په ته تووکه دا په رده له سه ر گه له که نه نهی سه بارت به دوا
به ره مه که ی شکرکه (یاده وری په اسکلیله کی که رکووی) هه ده داته وه که
ئه مه شاعر مه زنه ویستوو یه ته له ته ته مه به ره مه وه مه ژووی شاری
که رکووک و کوردستانه یوونیشی به ته ته وه و یکه له به ره مه مه هه ر
مه زنه کانیته بهت. خه مه شکرکه له مه به ره مه مه دا هه ر خه مه گشت که مه
نه ته وایه تییه کان و زمانی جیاواز و به ها ئینسانیه کان و گرینگتر
له هه مووانیش، سه لماندنی کوردستانه یوونی که رکووک ده بهت. ههته
ئیشارته به مه خا ته یش ده داته که هه رگیز به خه یا یشیدا نه هاتوو په اش
باوکی، به ره مه مه که ته واه بکاته به مه نام ئاگادار بوون له هه ست و نه ست
شعریه که ی باوک و په سیار کردنی ورد له سه ر ئه مه به ره مه مه و هه نه نه دی
ئاواته که ی باوک و سه ته ژکردنی برینه سه ر ته حه خه، به هه کاری
ته واکردنی ئه مه به ره مه مه داته نه ته. هه روه ها دهته که ده قه که ی په اش
به او بوون وه، نیشانی ته ئووه به گه رده، فه ره ده شا که لی، دوکته ر ته به وار
سیوه یلی، توانا ئه مین، سارا عومه ر و دوکته ر شیره وان میرزا داوه و
داوای له هه ر کامه یان کردوو، سه رنجی خه به نه نه وه. ئه رچی ههته
هه ر له سه ر ئه مه کاره، به ره وه ووی که مه ته که ده خنه ی توند و تیر و توانه
بووه وه.

ههته له کته به که یدا خا که ته ایی شیرکه ی مه زنه مان جار کی دی وه بیر
ده نه ته وه. ده نووسهت: "له مه په رسی: با به به له نووسینه کته و ته وته: من

لای خـم ئـو شاعیر گـور یـم نیم، کـ خـکی باسی ئـکـن، لـ وـا مـدا
وتی: نووسـر و شاعیر نا بـ وـکوو تاووسی لـخـ بایی لـ لای خـکـکـی
دـرکـوت، ئـبـت سادـ و ساکار وـکوو کوکوختییـکی ئـنگ خـیـنی ئـو
دـشت و دـر و ا بـ". (هـمان سـرچا و، ل 181)

شـرکـ، شاعیر وـک سـنـعـتـکار دـبـینـت و شیعرنووسین بـ سـنـعـت
دـزانـت. هـ هـ هـر جار و نهـنیـک لـ ناخـ شیعریـکـی شـرکـمان
بـ ئاشکرا دـکـات. دـت: "لـم پرسـ: تـ زوو زوو هونـری شیعرنووسین
دـگـیت، کورتـشیر بـ قـسـیدـی درـژ، بـ مانـشیر و بـ دـقـی
وا؟ لـ وـا مـدا وتی: من نامـو و لـ کـاـنی هـور کـدا قـتـیس بـم، من
ئـمـو ئاسـی فـینـم فراوان بـت، ئـگـر هـموو سا (کـاژـکی
شیعری) فـ فـ نـدـم، ئـمـرم!". (سـرچا و ی پـشوو، ل 182)

شـرکـ وـک چـلـن شیعـر کـانی بـ هـمیشـ بـ ئـدـبی کوردی دـوری
دـبینـ، هـمیشـیش بـ نووسین، ئـژی لـ لا میوان دـبـت. ئـو تـانـ
سـبارـت بـم پرسـ دـت: "کـ دنیا تاریک ئـبـ، ناتوانم بنووسم! من
هـموو نووسینـکـانم لـ بـیان و لـ ئـژدا ئـنووسم و بـ کـمی و
زـر بـ دـگـمـن، بـ شـو نووسیوم". (سـرچا و ی پـشوو، ل 101)

سـد و یـک ژـ تـ نیایـ، چیرـکی تلانـوی ما بـباتـکی نغـی نـو شیعـر
بـ ئازارـکی جـرگـبـو و کـ چـلـن بـ بـرچاویانـو و، ئـژانـ شـمی
گیانی ئـم حـ مـزنـ دـتـوـتـو.

"شـفیقـ سـعـید"، ئـو شاخانـمی لـ شیعـری شـرکـ بـکـس دا بـ
هـسارـیـکی هـمیشـ گـش دادـندرـت، لـ لای ئـم شاعیر مـزنـیش بـ
خودی چـای مـهر و خـاگـری وـسـف دـکـرت. شـرکـ لـ
بیرـو وـریـکـانـیدا سـبارـت بـم خانـم نازـنـن دـنووسـت: "ئاواتـم
مـرگـم پـش مـرگی دایکـم کـو و مـرگی نـبـینـم". (هـمان سـرچا و، ل
266)

بـام لای دایکـ(شـفیقـ سـعـید)، پـشمـرگـکـانی کوردستان بـ کوـی وی
دادـنـرـن. کـچی ئـو وـندـ ئاشقی شـرکـی کوـ دـبـت کـ هـموو
مـینـتـییـکـانی ژیان لـ چاو مـرگی شـرکـ بـ هیچ دادـنـت. وـسـیت
دـکـات کـاتـک دـیشـن، دواجار بـ لای استـدا دابـنـت بـ ئـوی هـرچی
تا ی و زووخواوی مـرگی شـرکـی لـ گـروویـو بـچـتـ دـر و نـیـاتـ
ژـر گـ.

هـ هـ شـرکـ بـکـس کـ لـ نزیکـو و چاو لـ توانـوی ئـو چای مـهر
دـکـات، ئاورـک لـ گیانی بـر دـبـت و دـنووسـت: "بـ سـرنـج و
سـیرکـرنی ئـودا تـگـیشـتم، چاوی خـرنشـین و چاوی ئـم کـچـی
باوکـم، یـک چاون؛ بـنی شـداری قـسـکـانی و سـفـری ئـسـرین و بـنی
شیعـری غـریبی و بـنی ما ئـاوا یی هـر یـک بـنـن". (هـمان سـرچا و، ل
106)

زمانی نووسینی ئېم کتېبې، زمانېکي سادې و ساکار و بې گړې و گڼې کوردیې که زېر زوو پېوځې ندي له گڼې خوځندې ردا دروست دکات و ئېوځندې وشې و پېغې نازې نینې تېدايې، مړې که دېست بې خوځندې وې دکات، پېخې خېشې هېتا دواپې دېستې رداری نېبېت. دیارې له نېوې بېکېسی گڼورې و شېرکې مېزنیش هېر چا وېوې وانی ئېوې دېکړېت. هېوې بې نووسیندې وې ئېم یادې وړیې خېمینانې دېمانبا تېوې بې دوځندې و پېرېی تېمېنې بېرھې مدارکې باوک و له وېوې چېپک چېپک گولې سوورې نیشتمان بې دېنېتېوې. هېوې بې دېم گڼې انېوې ئېم ئېژې تا مانېو، شارایېک مېچیارې له باوکېوې وړدېگړېت و ئېم هېگې نگانېیې له گڼې خې بې جیهاندا دېگڼېت. هېوې له یې گڼې انېوې ئېم بویرې دېهژنېانېوې، توانای خې له نووسیندېوې ووداوېکامان بې دېردېخات. من بې خېم پېشتر یېک له و کېسانې بووم کې بې توندې دژ بې کارکې هېوې بووم (دېژنېدان بې تېواوکړدنې بېرھېمې شیعریېکې شېرکې) بېمېام پاش خوځندېوې ئېم کتېبې و ئاشنا بوون بې هېست و نېستېکې هېوې و زمانې پاکژ و سادې و ساکاری و هېروېها ئېوې تا چېندې له بېرانېر باوکدا بې ئېمانېت و ئېوېوېوې استېژيېوې هېموو شتېکان وېک خې دېگوځنېتېوې، ئېو مافې پې وېوا دېبینم. ئېرچې هېشتا له سېر ئېو باوېوېم هېر کېسې و له ژياندا خاوېنی دنیا بېنی و ئېندېشې جیاوازې نېخاسما ئېگړېر ئېو کېسېش گڼورې شاعیرکې وېک شېرکې بېکېس بووبېت. جوانیې کارکې هېوې له وېدا دېبېت کې پېش بېاوکړدنېوې بېرھېمېکې، پېشانی چېندان نووسېر و شاعیرې ناسراوې دېدات و بې وردیش ئاگاداری سنووری نېوان شېرکې باوک و خېپېتې.

خوښندنو وی ئېم کتېبې و هروها کتېبې" نووسين بې ئاوی
خپلې مش،" بيرې وړيې کاني خودی خپلې مېر و بير دښتې و کې سړدې مېر
بې ئې زموونې کي فرې وان و ناخې کي گې گرتوو و شېيدای اژې و خزمېت بې
بواړی میديا و ئې ژنامې گړي کورديې و وې ووم لې باشوړی کوردستان
نا کې چې خې مينتر لې چارې نووسی ميللېتې کې مې، گې امې وې بن سې بېرې کې
دې ستې اتې کي سړدې ستې دی و ئې ژانې لې لې بې بېرې چاوی
خې مې وې، غورې بې تې کي هې ژنېر خې ريکې دې نک دې نک لې ناخې دې خواتې وې.
جې ئا ماژې پېدانې کتېبې "سېد و يېک ئې ژ تې نيایي"، نووسينې هې
شېرکې بېکې سې ساې 2018، لې لايېن کتېبخانې يادگار بې چاپ و
بې اوکړدې وې وې، لې چاپ دې درېت. کتېبې کې، هې گړي کې مې وې وانې يې کي
گرانبايې و بې گومان خوښندنو وی بې هې مووان بې تايېت ئې وانې
دوېنې و ئې مې و سې بېش، لې گې هې ناسې شيعريې کاني شېرکې بېکې سې دا
ژياون و دې ژين، بايېخ و تام و چې ژي خې دې بېت.

بەودىو ئاستىيەكان فرەوانتر دىكەت. بەيە دىمەردن، قەناخكەك لى
ژيان، چونكە ئۆۋەي بەرھەمكەك بە ژيان دىبەخشەت، حوكمى نەمىرى خەي
واژە دىكەت بە تايىبەت گەر ئەم مەيەش شاعىرەكى كارىزما تىكى وەك
شەركەك بەكەس بەت كە سات بە ساتى ژيان و بەرھەمكەكانى، ئاۋەتەي خەم
و ئازار و ساتەۋەختە خەش و ناخەشكەكانى نەتەۋەكەين.
ژەدەر: سەد و يەك ئۆز تەنيەي، ھەكەك شەركەك بەكەس، چاپى
يەكەم (2018)، كەتەبخانەي يادگار بە چاپ و بەاوكردنەۋە